

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 625/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 59Em/2/2023-538 z 23. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Mestského súdu Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) č. k. 59Em/2/2023-538 z 23. júla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (I. ÚS 233/2025) vyplýva, že sťažovateľka má v konaní vedenom mestským súdom, ktorého predmetom je výkon rozhodnutia vo veciach maloletého dieťaťa, postavenie povinnej. Exekučným titulom je rozsudok (bývalého) Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/175/2019-75 z 9. marca 2021, ktorým bolo rozvedené manželstvo oprávneného a sťažovateľky a bola schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej bola maloletá [REDACTED], [REDACTED], zverená do osobnej

starostlivosti matky a styk otca bol upravený v znení bližšie špecifikovanom vo výroku tohto rozsudku. Na návrh otca maloletej mestský súd uznesením č. k. 59Em/2/2023-227 z 28. augusta 2024 nariadil výkon rozhodnutia a sťažovateľku vyzval na dobrovoľné splnenie povinnosti. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd v Trnave rozhodnutím z 15. apríla 2025 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2025.

3. Uzneseniami zo 7. novembra 2024 a z 19. decembra 2024 mestský súd uložil sťažovateľke pokuty 500 eur a 1 000 eur podľa § 382 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) z dôvodu nerešpektovania výzvy súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti vyplývajúcej z vykonateľného súdneho rozhodnutia (exekučného titulu) o úprave styku oprávneného (otca) s maloletým dieťaťom. Uznesením z 3. júla 2025 uložil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava povinnosť, aby zastavil sťažovateľke vyplácanie prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa.

4. Napadnutým uznesením mestský súd uložil sťažovateľke pokutu 1 000 eur, pretože ani po výzve na dobrovoľné rešpektovanie súdneho rozhodnutia a ani po uložení predchádzajúcich pokút neumožňuje oprávnenému styk s maloletou v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Považoval za preukázané, že styk otca s maloletou sa v období od decembra 2024 až júna 2025 a ani v priebehu mesiaca júl 2025 žiadnym spôsobom nezlepšil. Mestský súd uviedol, že nezaregistroval záujem sťažovateľky na aktívnej spolupráci a zlepšení situácie. Preto správanie sťažovateľky vyhodnotil ako konanie v rozpore so zákonom a so záujmom maloletej.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnuté uznesenie nemá právny základ a je v priamom rozpore so znaleckým dokazovaním, skutkovými okolnosťami prípadu a s princípmi spravodlivého procesu. Tvrdí, že súd pri rozhodovaní nevyhodnotil dôkazy objektívne, ignoroval obsah znaleckého posudku i vyjadrenia maloletej. Poukazuje na to, že zo znaleckého posudku č. 05/2025 vypracovaného PhDr. Alenou Kopányiovou, PhD., jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka nebráni v styku otca s maloletou, nemanipuluje ju a nijako nezasahuje do jej rozhodovania. Odmietavý postoj maloletej k otcovi je autentickou reakciou na negatívne skúsenosti s jeho správaním, nie výsledkom vplyvu sťažovateľky. Mestský súd tieto zásadné odborné závery úplne ignoroval, vo svojom rozhodnutí sa k nim nejako nevyjadril, nevyhodnotil ich význam a v odôvodnení mechanicky zopakoval frázy z predchádzajúcich uznesení, hoci mu bolo známe, že sťažovateľka styk aktívne podporuje a jeho nerealizácia nie je dôsledkom jej konania.

6. Podľa názoru sťažovateľky nie je napadnuté uznesenie dostatočne odôvodnené. Sťažovateľka žiadnym svojím konaním neporušovala výzvu súdu, práve naopak, preukázateľne a snaživo sa jej podrobovala, poskytovala absolútnu súčinnosť a priebeh stretnutí otca s maloletou nerušila. Preto je nepochopiteľné a nesprávne, že napriek preukázanému a súdom očakávanému konaniu sťažovateľky bolo nutné udelenie poriadkovej pokuty.

7. Ukladanie pokút sťažovateľke nijako neprispieva k riešeniu vzniknutej situácie, naopak, má za následok len ďalšie zhoršenie jej sociálnej a majetkovej situácie, čo sa negatívne premieta aj do starostlivosti o maloletú dcéru. Takýto prístup nereflektuje aktuálne skutkové zistenia

a odborné dôkazy a neberie do úvahy najlepší záujem dieťaťa. Sťažovateľka dlhodobo podporuje realizáciu styku, maloletú povzbudzuje, vytvára primerané podmienky, zachováva neutrálny postup a napomáha kontaktu v rozsahu, ktorý jej okolnosti dovoľujú. Mestský súd však túto skutočnosť úmyselne ignoruje a pokračuje v represívnom postupe, ktorý je v priamom rozpore s účelom zákona a so zásadami spravodlivého výkonu rozhodnutia. Opakované ukládanie sankcií, ak neexistuje žiadna kauzálna súvislosť medzi správaním sťažovateľky a nerealizáciou styku, je zjavne svojvoľné, neúčelné a nezákonné. Zákon neumožňuje trestať rodiča za neochotu dieťaťa podrobiť sa kontaktu, ak táto neochota nie je vyvolaná manipuláciou.

8. Mestský súd nemôže automaticky uložiť pokutu za to, že sa stretnutie maloletého dieťaťa s otcom nerealizovalo presne podľa rozhodnutia súdu, prípadne vôbec nerealizovalo. K uloženiu danej sankcie došlo bez predchádzajúceho skúmania dôvodov, na základe akých skutočností stretnutie maloletého dieťaťa s otcom takto prebieha, prípadne neprebieha, a to bez zohľadnenia správania otca, sťažovateľky, ako aj maloletého dieťaťa. Následne poukázala na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej aj „ESLP“), napr. Fiala proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006, ods. 96; Zavřel proti Českej republike, rozsudok z 18. 1. 2007, ods. 52), ústavného súdu (napr. II. ÚS 56/2017) a Ústavného súdu Českej republiky (napr. III. ÚS 3462/14, II. ÚS 3489/15, II. ÚS 3573/18)].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s napadnutým uznesením mestského súdu, ktorým jej bola uložená pokuta 1 000 eur podľa § 382 ods. 1 CMP. Je presvedčená o tom, že pre uloženie pokuty neboli splnené podmienky, pretože nebráni styku otca s maloletou, ale k styku nedochádza v dôsledku odmietavého postoja maloletej k otcovi.

10. V súvislosti s predmetom ústavnej sťažnosti ústavný súd neustále zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania,

ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

12. K namietanému porušeniu označeného základného práva malo znova dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých (personálnej exekúcii), teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti rodiča. Nemožno pritom opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok prijať opatrenia smerujúce k rešpektovaniu rodinného života, k čomu patrí aj zabezpečenie plnenia súdnych rozhodnutí (rozsudok z 18. 7. 2006 vo veci Fiala proti Českej republike, sťažnosť č. 26141/03, bod 94).

13. Ústavný súd opakovane pripomína, že právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi [rozsudok ESLP vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00 (ďalej len „Voleský proti Českej republike“), § 117 – § 118]. Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. CMP, ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd však zdôrazňuje, že pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva (Voleský proti Českej republike, § 118). Nemožno však žiadať prijatie takých opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa (Fiala proti Českej republike, rozsudok ESLP z 18. 7. 2006, ods. 96). Na druhej strane súdy musia prijatie donucovacieho opatrenia vždy starostlivo zvážiť, lebo zásadne je pri výkone práva styku v tejto oblasti nežiaduce (k tomu napr. Zavřel proti Českej republike, rozsudok ESLP z 18. 1. 2007, ods. 52 alebo Kapr proti Českej republike, rozhodnutie ESLP z 28. 3. 2006).

14. Civilný mimosporový poriadok ustanovuje mechanizmy na dosiahnutie splnenia uloženej povinnosti v podobe § 382 CMP (uloženie pokuty za porušenie povinnosti do sumy 1 000 eur, a to aj za každé opakované porušenie povinnosti), § 383 CMP (zastavenie výplaty rodičovského príspevku alebo prídavku na dieťa) a § 384 a nasl. CMP („fyzické“ uskutočnenie výkonu rozhodnutia), ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa.

15. Ústavný súd už rovnako akcentoval, že v rámci výkonu rozhodnutia už je bezpredmetné spochybňovať právo, o ktorom sa v rámci základného konania rozhodlo. Na druhej strane však všeobecné súdy rozhodujúce o nariadení výkonu nesmú pristupovať k veci mechanicky a necitlivo a aj v tomto nadväzujúcom konaní musia starostlivo zohľadňovať predovšetkým záujem maloletých detí, ale aj ich názory, priania a pocity, pokiaľ je dieťa schopné ich vyjadriť. Na dieťa nie je možné nazerať ako na objekt výkonu rozhodnutia, ale ako na svojbytný subjekt, ktorý má svoju vlastnú vôľu. Postoj, prianie dieťaťa je jedným z hľadísk, ktoré musia súdy pri hľadaní najlepšieho záujmu dieťaťa zohľadniť. Pritom, samozrejme, treba prihliadať na jeho vek, rozumovú a emocionálnu vyspelosť a tiež zvážiť mieru objektivity (nezávislosti) jeho postoja (III. ÚS 116/2021). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že už vo veci sp. zn. III. ÚS 461/2023 zdôraznil význam proaktívneho pôsobenia na maloletých v snahe približovať význam výchovy

aj druhého rodiča v konfrontácii s názorom vyjadreným maloletým, ktoré by malo byť súčasťou rodičovskej spôsobilosti.

16. Po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti a jej príloh vrátane napadnutého rozhodnutia o poriadkovej pokute ústavný súd zdôrazňuje, že dôvodom na uloženie poriadkovej pokuty bolo opakované dlhodobé nerešpektovanie exekučného titulu sťažovateľkou (ďalších takmer 7 mesiacov).

17. Ústavný súd sa snaží pochopiť podstatu sťažnostnej argumentácie, ktorou sťažovateľka „vysvetľuje“, prečo povinnosť uloženú exekučným titulom neplnila, resp. plnila v obmedzenom rozsahu, avšak v danej súvislosti treba ozrejmiť, že v procese výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má každý procesný úkon konajúceho súdu zasahujúci do právneho postavenia účastníka konania svoj jedinečný čiastkový predmet (objekt). Pokiaľ ide o rozhodovanie podľa § 382 ods. 1 CMP, je takýmto predmetom procesná disciplína spočívajúca v rešpekte k výzve súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom. Civilný mimosporový poriadok neustanovuje žiadne druhové výnimky z povinnosti účastníka konania (povinného) takúto výzvu súdu uposlúchnuť. Ani skutočnosť namietaná sťažovateľkou nepredstavuje zákonom aprobovanú výnimku zbavujúcu povinnosti účastníka konania (povinného) uposlúchnuť výzvu súdu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia vo veci maloletých. Naopak, zohľadneniu tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu a mala spôsobiť zánik uloženej povinnosti, slúži inštitút odvolania proti nariadeniu výkonu rozhodnutia podľa § 377 ods. 2 CMP, podľa ktorého odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Tento prostriedok sťažovateľka využila, no nebola s ním na krajskom súde úspešná (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 15. apríla 2025, právoplatné 5. júna 2025).

18. V čase ukladania pokuty napadnutým uznesením nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľky právne spochybnená, keďže sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí príslušného súdu. Rovnako nie je sporné, že mestský súd bezvýsledne vyzval sťažovateľku na dobrovoľné splnenie povinnosti (§ 379 ods. 2 CMP), ale styk sa nerealizoval. Ak preto mestský súd v rámci preventívnej fázy pristúpil k opakovanému uloženiu pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP, nemožno mať k jeho postupu ústavnoprávne výhrady. Skutkovo ani sťažovateľka nenamieta proti konštatovaniu, že povinnosť plynúca z exekučných titulov neplnila, prenáša však dôvody jej neplnenia na maloletú a jej vzťah k otcovi.

19. K tomu ústavný súd zdôrazňuje, že koncept najlepšieho záujmu maloletých detí je leitmotívom akéhokolvek konania, v ktorom sa rozhoduje o právnom postavení maloletého, konanie o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia vo veci starostlivosti o maloletých nevynímajúc (I. ÚS 527/2024). Najlepší záujem maloletého nemožno *eo ipso* bez ďalšieho stotožňovať s názorom vyjadreným týmto maloletým (I. ÚS 527/2024), a preto nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na neplnenie povinnosti uloženej právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím odkaz na nevôľu maloletej sa s otcom stýkať, stotožňujúc prejav nevôle s názorom ňou vysloveným.

20. Bez ambície vstupovať na pôdu rozhodovacej právomoci všeobecných súdov preto ústavný súd konštatuje, že je *prima facie* nepochybné, že znaky skutkovej podstaty § 382 ods. 1 CMP boli ku dňu vydania napadnutého uznesenia mestského súdu naplnené. Napadnuté uznesenie je výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania, a preto ústavný súd nezistil pochybenia spočívajúce

v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal možnosť zásahu do práv sťažovateľky. Vnútoraná konzistentnosť, zrozumiteľnosť a reakcia na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP umožňujú vo svojom súhrne prijať záver o tom, že prezentovaná sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá viesť k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia mestského súdu s následkom zásahu do jej práv.

21. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa údajnej absencie náležitého odôvodnenia, ústavný súd vychádza z toho, že pokuta sa ukladá uznesením. Ide o formu rozhodnutia, ktorá nevyžaduje mieru odôvodňovania typickú pre rozhodnutia vo veci samej, ale len stručné odôvodnenie (§ 236 Civilného sporového poriadku v spojení s § 2 ods. 1 CMP). Zároveň, pokiaľ ide o výšku pokuty CMP, nepredpisuje kritériá jej určovania výšky, tá len nesmie presiahnuť 1 000 eur a je možné ju uložiť aj opakovane za každé porušenie povinnosti vyplývajúcej z vykonávaného rozhodnutia. Už v tejto zákonnej koncepcii je implementovaná proporcionalita, ktorá potom nevyžaduje dôkladné odôvodňovanie výšky, pre ktorú sa súd rozhodne. Záonné limity sú jasné a exaktne ohraničené, mestský súd tieto mantinely neprekročil, a preto napadnutému uzneseniu niet čo vytknúť ani z hľadiska jeho odôvodnenia.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd, reagujúc na skutočnosti vývoja skutkového stavu uvádzané sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti (napr. závery znaleckého posudku), akcentuje, že ústavná sťažnosť smerujúca proti rozhodnutiu, ktoré ukladá procesnú sankciu za nesplnenie procesne nespochybniteľnej povinnosti, nie je vhodné zvoleným prostriedkom na prípadné zvrátenie núteného výkonu exekučného titulu (k tomu pozri aj IV. ÚS 280/2023). Normatívna koncepcia konania vo veciach maloletých a nadväzne i konania o výkon rozhodnutia vo veci maloletých je v Civilnom mimosporovom poriadku nastavená z procesného hľadiska dostatočne flexibilne na to, aby sťažovateľka v postavení povinnej dokázala nútený výkon exekučného titulu v závislosti od vývoja skutkového stavu dokumentujúceho stav rodinných vzťahov maloletej a v konflikte stojacich rodičov zvrátiť v súlade s najlepším záujmom maloletej.

23. Vzhľadom na už uvedené, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokuty tak ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup mestského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Preto ústavnému súdu neostávalo iné než ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Aj (bližšie nezdôvodnenú) námietku sťažovateľky o porušení práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd hodnotí v danej veci ako neopodstatnenú. Pritom odkazuje na pôsobnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúceho právo na spravodlivý proces, z ktorého nevyplýva právo na opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdov o občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia. Aj jednostupňová súdna sústava je z hľadiska záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti akceptovateľná. Podstatné je, aby bolo v konkrétnom jednostupňovom konaní naplnené právo dotknutej osoby na spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch. Vychádzajúc tiež z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf

proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986), dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového).

25. Uloženie pokuty môže predstavovať zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky (predstavuje priamy úbytok peňažných prostriedkov). Vzhľadom na záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia však uvedený zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky je potrebné považovať za ústavne akceptovateľný, a preto nemožno uvažovať o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Aj túto časť ústavných sťažností tak ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Napokon sťažovateľkou namietané porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a teda je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

28. Hoci nateraz ústavný súd považoval napadnuté uznesenie za ústavne konformné, v závere považuje za vhodné dať do pozornosti, že v budúcnosti by bolo žiaduce zvážiť používanie ďalších donucovacích prostriedkov najmä s ohľadom na vôľu maloletej [REDAKOVANÉ], ktorá má už 11 rokov, a jej rozumové schopnosti zrejme umožňujú, aby aj pred súdom prejavila svoj názor na stretávanie sa s otcom. Inštitút nariadenia výkonu rozhodnutia nie je určený na to, aby sa stal nástrojom násilnej zmeny prejavov vôle maloletého dieťaťa, pokiaľ jeho rozhodnutie nebolo úmyselne ovplyvnené tretími osobami. Pokiaľ nie je možné dieťa aj napriek adekvátnemu výchovnému pôsobeniu presvedčiť, že má ísť k otcovi, stráca ukládanie pokút zmysel a prestáva plniť zákonom predvídaný účel, t. j. zabezpečenie splnenia povinnosti (k tomu bližšie aj nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 3462/14). Na druhej strane treba veriť a dúfať, že rodičia (sťažovateľka aj otec dieťaťa) nerezignujú na snahu zlepšiť vzájomné vzťahy, keď treba myslieť predovšetkým na budúcnosť maloletej, ktorá aj s ohľadom na svoj vývoj môže byť vnímavejšia vo svojej situácii.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu